

The New York Times Bestseller

ALI HAZELWOOD

**EZ NEM
SZERELEM**

Rue Siebertnek talán nincs meg mindene, de amiye van, az elég: néhány barát, akikre mindig számíthat, az anyagi biztonság, amire gyerekként vágyott, és sikeres biomérnöki karrier. Aztán a munkahelyén váratlanul minden felbolydul, és az új, félelmetesen jóképű lehetséges cégvezető miatt eddigi stabil élete darabjaira hullhat.

Eli Killgore-nak megvannak a maga indokai, hogy miért ragaszkodik ennyire az üzlethez, és ő olyan ember, aki megkapja, amit akar. Egyetlen fájó kivétel akad: Rue. A nő, aki rendkívüli módon izgatja a fantáziáját. A nő, aki elérhetetlennek tűnik számára.

A lojalitás és a túlfűtött vonzalom között őrlődve Rue és Eli kihajítják az óvatosságot a laborok és konferenciatermek ablakán. Szenvedélyes viszonyuk titkos, kötöttségek nélküli, de úgy tűnik, ez nem tarthat örökké. És a szív érzékeny műszer, ami egyszerre lehet kemény és kegyetlen is. Rue és Eli tiltott és szenvedélyes viszonya pedig bizonyítja, hogy szerelemben és tudományban mindent szabad.

Ali Hazelwood

Egyebek mellett a *Bride - A menyasszony*, *A szerelem elmélete* és *A szerelem képlete* New York Times toplistas szerzője, valamint agyutatósról szóló tanulmányokat publikál, amikben nem márol senki, és nem mindig élnek boldogan a végén. Olaszországban született, majd az USA-ba költözött, hogy PhD-képesítést szerezzen idegtudományból. Nemrég egyetemi tanár lett, ami halálra rémíti. Amikor nem dolgozik, akkor fut, cake popot eszik, vagy sci-fi filmeket néz a két rajta uralkodó macskájával (és kicsit kevésbé macskás férjével).

Tudj meg többet a könyvről:

www.alihazelwood.com

www.facebook.com/PassionValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Ali Hazelwood a STEM-románcok igazi királynője.”

The Washington Post

„Az Ez nem szerelem abszolút tüzes és fenomenális volt! Már nem ez az első könyv, amit Ali Hazelwoodtól olvastam, de ez lett a kedvencem, imádtam minden egyes sorát az elejétől a végéig. Az érzelmi sebezhetőség annyira gyönyörű volt, és egyben szívszorító. Ali ellopta a szívemet és a lelkemet. Van valaki, aki hajlandó terápiára járni velem ezután a könyv után?”

Goodreads

„Minden jel arra mutat, hogy Ali Hazelwood folyamatosan felülmúlja önmagát, ahogyan ezzel a legújabb szenvedélyes románcával is teszi. Üzleti és személyes érdekek ütköznek a szerző eddigi legerősebb könyvében.”

Kirkus Reviews

„Ez a kettős nézőpontból elmesélt történet már az első oldaltól kezdve magával ragadott. Tökéletesen életre keltette a karaktereket, lehetővé téve számomra, hogy mélyen kapcsolódjak Rue-hoz és Elihoz is. Rue érzelmi utazása hihetetlenül átélhető volt. A szívfájdalma és a sebezhetősége nyers és őszinte, így lehetetlen nem együttérezni vele. Azon kaptam magam, hogy szurkolok neki, hogy mihamarabb révbe érjen az élete és a szerelme.

Amazon

PASSION
VÁLOGATÁS

ALI HAZELWOOD

EZ NEM

SZERELEM

— részlet —

ELÉG EGYSZERŰ

RUE

Hölgyeim, ez egy egyszerű, nem költői kérdés: ti ketten hogyan maradtok életben a való világban?

Néztem Nyota megvető arckifejezését, és arra gondoltam, mennyire megalázó, hogy a legjobb barátnőm kishúga (akit folyamatosan elhajtottak, amikor megpróbált bejutni a kertben álló faházikóba, aki nyilvánosan fikát lakomázott 2009 karácsonyán, akit pár röpké hónappal később rajtakaptak, hogy egy klementinnel smárolt a szekrényben) megkérdőjelezi, hogy képes vagyok-e a produktív létezésre.

Igaz, hogy akkoriban Tishával három teljes évvel voltunk idősebbek nála, és nyilván téves felsőbbrendűségi komplexustól szenvedtünk. Most már több eszünk van, amikor a kis Nyota huszonnégy éves, a jogi kar csodagyereke, újonnan kinevezett csődjogász, akinek a számlázható órái többet érnek, mint az én tragikusan magas autóbiztosítási prémiumom. Hogy még rosszabb legyen a helyzet, követtem Instagramon, és így tudtam meg, hogy fekvényomásban többet képes nyomni, mint a saját testsúlya, hihetetlenül jól

néz ki monokiniben, és rendszeresen hagymás-rozmarin-
gos focciát süt csak úgy a semmiből.

Erőfitogatásul – ami miatt éjjel nem jött álom a szememre – Nyota soha nem követett vissza.

– Ismersz minket – mondtam az őszinteséget választva a büszkeség helyett. Tishával a szekrényméretű irodámban gubbasztottunk a Kline-nál, olyasvalakivel FaceTime-oztunk, aki valószínűleg még a számunkat sem mentette el soha. A méltóság miatt aggódtunk a legkevésbé. – Csak tengődünk.

– Válaszolnál a kérdéseinkre? – berzenkedett Tisha. Bármennyire is megalázó volt ez számomra, neki biztosan sokkal rosszabb. Hiszen Nyota az ő testvére.

– Ez komoly? Felhívsz a munkanap közepén, hogy megkérdezd, mi az a *kölcsönátruházás*? Nem tudtad volna kiguglizni?

– Kigugliztuk – feleltem, kihagyva azt a részt, hogy a kereséshez hozzáírtuk, hogy *hülyéknek*. És mégis. – Szerintünk a lényegét értjük.

– Szuper, akkor innen simán kisujjból kirázzátok. Most leteszem, találkozunk hálaadás...

– Viszont... – szakítottam félbe. Május vége volt. – Más Kline alkalmazottak reakciói arra utalnak, hogy talán nem egészen értjük ennek a *kölcsönátruházásnak* a következményeit. – Magas volt az ingerküszöböm azt illetően, hogy mi számít furcsának, és könnyen el tudtam hessegetni, ahogy a HR-es vadul keresgélt a monster.com állásportálon a pultjánál, ahogy a kémikusok szemből nekem jöttek és aztán elrohantak egyetlen bocsi nélkül, az általában diktatórikus főnököm, Matt üres tekintetét, amikor tájékoztattam, hogy a jelentéshez, amire vár, még legalább három óra kell. Aztán, miközben kiürítettem a vizespalackomat egy cserepes virágra, ami régebben élt a pihenőszobában, mint amennyi

időt én munkavállalóként töltöttem, egy technikus sírva fakadt és javasolta, hogy *haza kellene vinnie Spartafikuszt, dr. Siebert. Nem kellene meghalnia csak azért, ami a Kline-nal történni fog.*

Halványlila gőzöm sem volt, hogy mi folyik itt. Csak azt tudtam, hogy szerettem a mostani munkámat a Kline-nál, életem legfontosabb projektje a fordulópontjához érkezett, és túl sok szociális kihívással küszködtem ahhoz, hogy könnyedén új munkahelyre váltsak. A mai eseményt nem viseltem jól.

– Tizenöt perc múlva gyűlés lesz – magyaráztam –, és szeretnénk úgy besétálni, hogy jobban értjük, mit...

– Ny, fejezd be a rinyát, és egyszerűen bőfögd vissza nekünk úgy, mintha ötévesek lennének! – parancsolta Tisha.

– Srácok, *doktorok* vagytok – jegyezte meg Nyota, és *nem* bóknak szánta.

– Oké, most jól figyelj, Ny, mert ettől el fogod dobni az agyadat, és talán jelentenünk kell majd az ENSZ-nek és a Hágai Bíróság elé állítanak: a magántőke-befektetési vállalatok és a kölcsönátruházás témája a vegyészmérnöki PhD *egyetlen óráján sem* került szóba. *Sokkoló* figyelmetlenség, tudom, de nem biztos, hogy a NATO katonai lépéseket akar...

– Fogd be, Tish! Nem kell acsarkodni, amikor *neked* van szükséged valamire *tőlem*. Rue, honnan hallottál a kölcsönátruházásról?

– Florence mindenkinek e-mailt küldött a cégnél – válaszoltam. – Ma reggel.

– Florence a Kline vezérigazgatója?

– Igen. – Ez leegyszerűsítőnek tűnt, úgyhogy hozzátettem: – És alapítója. – Ez még mindig nem volt kimerítően részletes, de a fangirlködésnek megvan a helye és ideje, és ez nem most volt.

– Volt benne arról bármi, hogy melyik magántőke befektető vette meg a kölcsönötöket?

Átfutottam az e-mailt.

– A Harkness Csoport.

– Hmm. Valami rémlik. – Nyota némán gépelt, New York City látképe ott csillámlott mögötte. Az irodája egy toronyházban volt, több ezer mérföldre és egy egész univerzumnyira Észak-Austintól. Tishához és hozzám hasonlóan ő is nagyon ki akart jutni Texasból. Velünk ellentétben ő sosem költözött vissza. – Á, igen! *Azok* a fickók – mondta végül a számítógépe képernyőjére hunyorogva.

– Ismered őket? – kérdezte Tisha. – Híresek?

– Ez egy magántőke-befektetési vállalat, nem egy K-pop banda. De *valóban* ismertek tech körökben. – Az ajkába harapott. Az arckifejezése hirtelen a megnyugtató ellentéte lett, és éreztem, hogy Tisha feszültté válik mellettem.

– Nem ez az első alkalom, amikor ilyesmi történik – mondtam, és nem voltam hajlandó átadni magam a pániknak. Austinban diplomáztam a Texasi Egyetemen egy évvel korábban, de már azelőtt Florence Kline-nak dolgoztam, hogy befejeztem volna a PhD-met. Ebből semmi sem volt újdonság. – Folyamatosan vannak menedzseri változások és befektetői gondok. Mindig megoldódik.

– Most nem vagyok benne biztos, Rue – Nyota homloka ráncba szaladt. – Figyelj, a Harkness egy magántőke-befektetési vállalat.

– Még mindig nem tudom, hogy az mit jelent – berzenkedett Tisha.

– *Ahogy azt el akartam magyarázni*, a magántőke vállalatok... olyan emberek csoportjai, akiknek csomó-csomó pénze és szabadideje van. És ahelyett, hogy Dagobert bácsi stílusban úszkálnának a nehezen megkeresett pénzükben, vagy megtakarítási számlákon hagynák, mint ti ketten...

– Merész feltételezés részedről, hogy van megtakarításom – dohogott Tisha.

– ... arra használják, hogy más cégeket vegyenek meg.

– És megvették a Kline-t? – kérdeztem.

– Nem. A Kline nem lépett ki a piacra, a részvényeit nem lehet megvenni. De annak idején, amikor alapították, pénzre volt szüksége ahhoz, hogy... raviolit fejlesszen? Azt csináljátok, csajok?

– Élelmiszer nanotechnológia.

– Hogyne. Tegyük úgy, mintha az jelentene valamit! Szóval, amikor Florence megalapította a Kline-t, nagy kölcsönt vett fel. De most, bárki is adta neki a pénzt, úgy döntött, eladja a kölcsönt a Harknessnek.

– Vagyis a Kline most a Harknessnek tartozik?

– Így van. Látod, Rue, tudtam, hogy nem vagy *totál* használhatatlan. A nővérem sosem szűnik meg... – Nyota hangja elakadt, miközben a gépét bámulta.

– Mi az? – kérdezte Tisha riadtan. Nyota nem az a fajta volt, aki elakadt egy sértés közepén. – Mi történt?

– Semmi. Csak utánaolvasok a Harknessnek. Nagy tiszteletnek örvendenek. A közepméretű tech startupokra fókusznak. Azt hiszem, van pár belső tudományos fickójuk... Ígéretes cégeket vesznek meg, tőkét és támogatást biztosítanak, hogy azok növekedjenek, aztán profitért eladják. Egy kölcsön megvásárlása mintha kicsit kilógna a profiljukból.

Tisha ujjai a combjaimra kulcsolódtak, és a kezére borítottam a tenyeremet. A fizikai vigasz ritkán szerepelt a repertoáromban, de Tisha kedvéért örömmel kivételt tettem.

– Tehát Florence-nek csak annyit kell tennie, hogy visszafizeti a kölcsönt a Harknessnek, és eltűnnek a képből? – kérdeztem. Elég egyszerűnek tűnt. Nem kell belekeverni a monster.comot.

– Hát... abban a szivárványvilágban, ahol ti éltek, talán. Jó szórakozást az unikornisokkal való szökdécseléshez, Rue! Kizárt, hogy Florence-nek legyen pénze.

Tisha szorítása erősödött.

– Ny, mit jelent ez a gyakorlatban? Azt, hogy átveszik a cég irányítását?

– Talán. A kölcsönszerződéstől függ.

A fejemet ráztam.

– Azt Florence sosem engedné nekik.

– Lehet, hogy Florence-nek nincs más választása. – Nyota hangja hirtelen ellágyult, és ettől... mind közül pont *ettől*, nyilallt először félelem a gyomromba. – A megállapodás feltételeitől függően a Harknessnek talán joga van új TV-t kinevezni, és komoly beleszólása lehet a mindennapi működésbe.

Az, hogy megkérdezem, mit jelent a TV, nem vitt volna közelebb az Instagram követéshez, úgyhogy csak azt mondtam:

– Oké. Mi a lényeg?

– A végén lehet, hogy a Harkness nem zavar majd sok vizet. Vagy lehet az ok, ami miatt új állást kell keresned. Most lehetetlen megmondani.

Tisha, „Baszd meg!”-je halk mormogás volt. *Florence* – gondoltam és kiszáradt a szám. *Hol van most Florence? Hogy van most Florence?*

– Köszönöm, Nyota – mondtam. – Ez nagyon sokat segített.

– Hívjatok fel a mai gyűlés után, addigra többet tudunk majd! – Kedves volt tőle ez a többes szám. – De nem árt nekiállni felturbóznai az önéletrajzotokat, biztos, ami biztos. Austin remek hely a tech startupok szempontjából. Né-

* Technológiai vezető

zetek körül a neten, kérdezzétek meg a kocka barátaitokat, hogy akad-e valami! Vannak barátaitok egymáson kívül?

– Nekem ott van Bruce.

– Bruce egy *macska*, Tish.

– Mire akarsz kilyukadni?

Civakodni kezdtek, én meg kikapcsoltam, próbáltam kiszámolni annak a valószínűségét, hogy Tishával együtt találjunk másik állást. Olyat, ami jól fizet és biztosítja a mostani tudományos szabadságunkat. Florence mindig megengedte nekem, hogy...

Rémisztő gondolat nyilallt belém.

– És mi a helyzet a személyes projektjeinkkel? Az alkalmazotti szabadalmakkal?

– Mm? – Nyota oldalra billentette a fejét. – Alkalmazotti szabadalmak? Mire?

– Esetemben egy bio-nanorészecskére, ami...

– Ajaj, spórolj a Ted Talkkal!

– Olyasmi, amitől a termék frissebb marad. Hosszabban.

– Á, értem! – Bólintott, a tekintete hirtelen melegebb lett, és azon tűnődtem, vajon mit tud. Tisha soha nem említené a múltamat, de Nyota jó megfigyelő volt és könnyen lehet, hogy magától is észrevette. Hiszen éveken át minden szabad percemet a házukban töltöttem, csak hogy ne kelljen visszamennem a sajátomba. – Ez a *te* projekted? A *te* szabadalmad? És van egy megállapodás, ami garantálja, hogy ez a technológia a *te* tulajdonod?

– Igen. De ha a Kline gazdát cserél...

– Ha a megállapodás írásban történt, nem lesz gondod.

Emlékeztem egy e-mailre Florence-től. Hosszú szavak, kis betűméret, elektromos aláírás. Átcikázott rajtam a megkönnyebbülés. *Köszönöm, Florence!*

– Csajok, próbáljatok ne túl sokat parázni ezen, jó? Menjetek el a gyűlésre, ahonnan valószínűleg már késésben

vagytok. Derítsetek ki, amit csak tudtok, és jelentsétek nekem! És Brown Jackson bíró szerelmére, frissítsétek az ön-életrajzotokat! Egyetemista korodban voltál utoljára kisállat kozmetikus, Tish!

– Tűnj el a LinkedInről! – fortyogott erre Tish, de már csak egy üres monitornak mutatott be, úgyszólván hátradőlt és megelégedett egy újabb halk „Baszd meg!”-gel.

Én előre meredtem és bólintottam.

– Valóban.

– Egyikünk sincs olyan állapotban, hogy elviseljük a munkahelyi bizonytalanságot.

– Nem.

– Mármint megleszünk. A techvilágban vagyunk. Csak...

Még egyszer bólintottam. Boldogok voltunk a Kline-nál. Együtt. Florence-szel.

Florence.

– Tegnap este Florence üzenetet írt nekem – mondtam Tishának. – Megkérdezte, hogy nem akarok-e átmenni hozzá.

Felém fordult.

– Mondta, hogy miért?

A fejemet ráztam, félig zavarban, félig büntudatosan. *Így kell kiállni a barátaidért, Ruel!*

– Azt mondtam, terveim vannak.

– Mit... ó, igaz. A negyedéves szextali. Rue sötétedés után. Te jó ég, még nem is meséltél *a pasiról*.

– Milyen pasiról?

– Ez komoly? Elküldesz egy képet valami fickó jogsijáról, aztán azt kérdezed, *milyen pasi?* Szép próbálkozás.

– Hiábavaló próbálkozás volt. – Felálltam, próbáltam nem emlékezni a mélyen ülő kék szemekre. Arra a görög vázás profilra, ami a bámulásra kényszerített. A rövid barna göndör fürtökre, amik éppen csak nem voltak túl kócosak.

Egyenesen előre szegezte a tekintetét, miközben hazavitt kocsival, mintha eltökélte volna, hogy felém sem néz.

– Hallottál felőle? Feltételezve, hogy megtetted az elképzelhetetlent, és... – levegő után kapkodva a mellkasához kapott – megadtad neki a *számodat*.

– Nem néztem a telefonomat. – Az most a hátizsákom legalján élt, egy plusz kapucnis pulcsi és a vizespalackom meg egy könyvkupac alá szorítva, amit két nap múlva kellett visszavinnem a könyvtárba. Úgy volt, hogy ott is marad, legalábbis amíg nem kezdtem tízpercenként azon agyalni, hogy vajon írt-e.

Szerettem némi távolságtartást magamra erőszakolni, amikor *róluk* volt szó.

– Át kellett volna mennem Florence-hez – mondtam, a megbánás ott bizsergett a gyomrom mélyén.

– Nem. Ha választanom kéne, hogy megfektessenek vagy erről az itteni szarviharról számoljanak be neked, én valószínűleg az orgazmusokat választanám számodra. Ennyire nagyvonalú lélek vagyok. – Tisha lehalkította a hangját, miközben egymás mellett sétáltunk a Kline tengerkék, ultramodern, alkalmazottaktól nyüzsgő folyosóin. A nyitott tér felé tartottak az első emeleten. Mind rámosolyogtak Tishára... és biccentettek *felém*, udvariasan, de sokkal komorabban.

A Kline kicsi tech startupként indult, aztán gyorsan több száz alkalmazottra duzzadt, és már nem követtem az újak felvételét. Ráadásul a projektem magányos természete kissé ismeretlen mennyiséggé tett engem. A magas, komoly, távolságtartó lány, aki mindig együtt lógott a *másik* magas lánnyal, a vicces, kedvessel, akit mindenki szeretett. A Kline-nál Tisha és az én népszerűségem szintje ugyanúgy különbözött, mint ahogy az általános iskola óta mindig. Szerencsére megtanultam, hogy ez ne zavarjon.

- Sajnos – motyogtam – nem voltak orgazmusok.
- *Tessék? Nem úgy nézett ki, mint aki rossz a szexben.*
- Nem tudhatom.

Tisha sötéten nézett rám.

- Nem azért találkoztál velem?
- Eredetileg.
- És?
- Megjelent Vincent.

– Jaj, Vincent *kapja be!* Honnan... nem is akarom tudni. Akkor legközelebb?

Mivel sosem ismételsz, mondta a férfi, és a testem felforósodott a hangjában rejlő vágyakozástól.

– Nem tudom – suttogtam őszintén. Valamennyit én is éreztem a vágyakozásból, miközben Tishával helyet foglaltunk a kanapén a terem hátsó részében. – Azt hiszem...

– Soha egy unalmas pillanat, a kurva életbe! – mondta egy dallamos hang, és a bal oldalamon besüppedt a párna. Jay volt, a kedvenc laborotechnikusunk. Vagyis pontosabban Tisha kedvence, akivel gyorsan összebarátkozott. Hála annak, hogy mindig a közelében voltam, belevontak ebbe a kapcsolatba. Ez volt a társasági életem teljes hosszúságú története. – Istenre esküszöm – mondta –, ha mindannyiunkat kirúgnak, és elbukom a vízumomat, vissza kell mennem Portugáliába és Sana szakít velem...

– Imádom az optimizmust, babám! – A másik oldalmon Tisha vigyorogva előrehajolt. – Egyébként kikutattuk ezt az egész cirkuszt. Meg tudjuk neked mondani, mi az a kölcsönátruházás.

Jay szemöldöke felszaladt, és az azon átszúrt piercingek megcsillantak.

– *Előtte* nem tudtátok?

Tisha hátrahúzódott, eltűnt mögöttem.

– Na, na! – Vigasztalóan megpaskoltam a lábát. – Legalább sosem tettünk úgy, mintha nem azok lennénk, akik.

– Agyalágyultak?

– Úgy tűnik.

Vörös hajtincsek zuhataga jelent meg a tömegben, és a pánik csomója azonnal kilazult a mellkasomban. *Florence*. A fantasztikus, leleményes *Florence*. Ő volt a *Kline*. Foggal-körömmel harcolt érte, nem fogja hagyni, hogy elvegyék tőle. Pláne nem valami...

– Azok négyen kicsodák? – suttogetta *Tisha* a terem hirtelen csendjében. A tekintete elsiklott *Florence* felett, a nő mellett álló alakokra.

– Valakik a *Harknesstől*? – tippelt *Jay*.

Hátranyalt hajra számítottam, öltönyökre, és arra az egyedien taszító pénzügyes stílusra. Viszont a *Harkness* emberei úgy néztek ki, mintha egy másik idővonalon a *Kline*-hoz tartoztak volna. Talán az alulöltözöttségük hatalmi lépés volt részükről, de... normálisnak tunk. Megközelíthetőnek. A hosszú hajú nő lazán állt a farmerjában, és úgy tűnt, elégedett a tömeggel, ahogy a széles vállú férfi is, aki hangyányit túl közel állt hozzá. A magas alak az ápoltszákkal egy cseppet dölyfösen fürkészte a termet, de ki vagyok én, hogy ítélek? Többször mondták nekem, hogy nem sugározom éppen bársonyos meleget. És a negyedik férfi, aki utolsóként csatlakozott a csoporthoz ráérős léptekkel, magabiztos mosollyal, úgy tűnt...

Megfagyott az ereimben a vér.

– Már is utálom őket – dohogott *Jay*, megnevetette *Tishát*.

– Te *mindenkit* utálsz.

– Nem, nem utálok.

– De igen. Nem igaz, *Rue*?

Szórakozottan bólintottam, a szemem a negyedik *Harkness*-re tapadt, mint egy olajfoltba ragadt madár. Kavargott

a fejem, és a helyiségben elfogyott a levegő, mert a többiekkel ellentétben az ő arca ismerős volt.

A többiekkel ellentétben róla pontosan tudtam, hogy kicsoda.

2

EZER ÖRÖMMEL HAGYJA, HOGY A LÁNY FOLYTASSA

ELI

ELŐZŐ ESTE

Anő még gyönyörűbb volt, mint a képen.

És azon is baromira elképesztően nézett ki, ahogy a UT* Austin fájdalmasan ismerős táblája előtt állt. Nem selfie volt, hagyományos, régimódi fénykép, amit úgy vágtak körül, hogy a társasága ne látszódjon. Csak egy karcsú, sötétbőrű kar maradt, ami lazán fonódott a válla köré. És persze ő. Mosolyogva, de csak halványan. Jelen, mégis távolian.

Gyönyörű volt.

Nem mintha az sokat számított volna. Eli elég emberrel kavart ahhoz, hogy tudja, egy ember külseje kicsit kevésbé befolyásolja, hogy milyen a laza szex minősége, mint az, hogy az illető mit keres. Mégis, amikor megérkezett a szálloda előcsarnokába és meglátta őt a bárban, ahogy kiegyenesedve ült a magas bárszéken, földbe gyökerezett a lába. Habozott, még akkor is, ha a találkozója Harkkal és a töb-

* Texasi Egyetem

biekkel elhúzódott, és pár percet késett, mert hazaugrott ránézni Picurra.

A nő Sanpellegrinot ivott, ami megkönnyebbülést jelentett, mivel az éjszakai terveket ismerve bármi más elgondolkodtatta volna. Egyszerű farmert és pulcsit viselt, és a tartása gyönyörű volt. Laza, mégis méltóságteljes. Egyesenes gerinccel, de feszültség nélkül. Nem tűnt idegesnek, és olyanvalaki könnyedségét árasztotta, aki elég gyakran csinálta ezt ahhoz, hogy pontosan tudja, mire számítson.

Eli emlékezett a találó kérdéseire és lényegre törő válaszaira. Előző nap írt, és amikor Eli megkérdezte tőle Hol szeretnél találkozni?, a válasza az volt:

Nem a lakásomon.

Az én lakásom sem játszik. Foglалhatok egy hotelszobát, és állom a költségeket.

Nekem jó, ha felezünk.

Nem kell.

Akkor nekem jó. Csak hogy tudd, megosztom a tartózkodási helyemet egy barátommal, aki ismeri a belépési adataimat az appon.

Oszd meg nyugodtan. Szeretnéd a számomat?

Üzengethetünk itt is.

Jól hangzik. Amitől a legnagyobb biztonságban érzi magát. A randiappok világa veszélyes lehet. Igaz, az appot, amit

használtak, nem randizásra szánták, a szó egyik helyes jelentése szerint sem.

Eli még egy utolsó pillantást vetett rá, és valami feltámadt benne, ami hasonlított a várakozásteljes izgalomra, amit régen képes volt érezni. *Jó* – mondta magának. *Ez jó lesz.* Újra elindult, de úgy egy méternyire megállt.

Amikor egy másik férfi közeledett.

Valami szegény seggfej rámozdul, gondolta eredetileg Eli, de gyorsan nyilvánvalóvá vált, hogy a nő már ismeri a fickót. A szeme tágra nyílt aztán összeszűkül, gyors egymásutánban. A gerince megfeszült. Hátrahúzódott, nagyobb távolságot akart.

Valamilyen ex, gondolta Eli, miközben a férfi gyorsan beszélt. Fojtott hangú társalgás kezdődött, és bár a lift zenéje túl hangos volt ahhoz, hogy hallja a szavakat, a feszültség a nő lapockáiban nem volt jó jel. A fejét rázta, aztán a kezével végigsimított sötét, fénylő fürtjein, és ahogy oldalra hulltak, Eli megpillantotta a tarkója vonalát: merev volt. Még merevebb lett, amikor a férfi gyorsabban kezdett beszélni. Közelebb húzódott. Erősebben gesztikulált.

Aztán a keze a nő felkarjára kulcsolódott, és Eli közbelépett.

Másodpercek alatt a bárhoz ért, de a nő már próbálta kiszabadítani magát. Eli megállt a széke mögött, és megparancsolta:

– Engedd el őt!

A férfi üveges tekintettel felnézett. Talán részeg volt.

– Neked ehhez semmi közöd, haver!

Eli közelebb lépett, a bicepsze súrolta a nő hátát.

– Engedd... el... őt!

A férfi ránézett, *igazán* ránézett. Egy pillanatra megjött a józan esze, ami alatt felbecsülte – helyesen –, hogy semmi esélye Eli ellen. Vonakodva, lassan elengedte a nőt és bé-

kéltető gesztussal felemelte a karjait, közben feldöntve a nő poharát.

– Ez félreértés...

– Valóban? – Eli a nőre pillantott, aki egy Sanpellegrino tócsából mentette ki a telefonját. A hallgatása elég válasz volt. – Nem. Kifelé! – parancsolta egyszerre szívélyesen és baljósan. Eli egész szakmai élete azon a képességén alapult, hogy találjon valamit, ami arra motiválja az embereket, hogy sikeresen elvégezzék a munkájukat, és szakértői véleménye szerint ennek a szarzsáknak arra volt szüksége, hogy kicsit megijedjen.

Működött: a szarzsák sötétén nézett rá, az álla mozgott, úgy nézett körül, mintha tanúkat keresne, hogy csatlakozzanak hozzá az őt ért igazságtalanság leleplezésében. Amikor senki sem lépett előre, dühösen a hotel bejárata felé iszkolt, Eli pedig a nő felé fordult.

Elektromosság cikázott át rajta. A nő szeme nagy volt és csillogó, olyan sötétkék, amelyet nem biztos, hogy látott már korábban. Belenézett, és egy pillanatra megfedkezett róla, mit is akart kérdezni.

Á! Igen. Valami nagyon összetett volt, valami olyasmi, hogy:

– Jól vagy?

A nő válasz helyett azt kérdezte:

– Gyakran keveredsz önbíráskodó baromságokba, hogy kompenzáld bármi bajod is van? – A hangja szelíd volt, de a tekintete izzott. Eli észrevette, hogy a felső ajka kissé teltebb az alsónál. Mindkettő sötét rózsaszín. – Mert talán inkább vehetnél egy nehéz harckocsit.

Eli szemöldöke felszaladt.

– Te pedig talán választhatnál jobb férfiakat, akikkel az idődet töltöd.

– Az biztos, mivel azért jöttem ide, hogy *veled* töltsék időt.

Á! Szóval a nő felismerte. És nem a rajongója.

Eli nem hibáztatta azért, mert tapintatlan, forrófejű seggfejnek hiszi, de azt akarta volna a legkevésbé, hogy kényelmetlenül érezze magát. A nő egyértelműen nem akarta, hogy itt legyen, és *ettől* halvány csalódottság nyilallt belé. Az érzés erősebb lett, ahogy még egyszer utoljára a nő ajkára nézett, de lerázta magáról.

Nagy kár, de nem *annyira* rossz. Eli még egyszer biccentett felé, megfordult, és...

Egy kéz kulcsolódott a csuklójára.

A nőre nézett a válla felett.

– Sajnálom! – A nő szorosan lehunyta a szemét. Aztán mély lélegzetet vett, és a leghalványabb mosolyt villantotta, amit Eli valaha látott, és ettől az érdeklődés új, felhevült hülláma vibrált végig rajta.

Eli nem volt esztéta. Fogalma sem volt, hogy ez a nő objektívan, *tudományosan* gyönyörű-e, vagy az arca egyszerűen úgy állt össze, ahogy az számára tökéletesnek tűnt. Bárhogy is volt, ugyanazt eredményezte.

Rohadtul beindította.

– Eli, igaz? – kérdezte a nő.

A férfi bólintott. Teljesen felé fordult.

– Sajnálom. Még mindig küzdj vagy menekülj üzemmódban voltam. Általában sokkal kevésbé dacoskodom a... – Erőtlenül legyintett a vörös körmeivel. A keze kecses volt, de remegett. – Amiatt, ha segítenek. Köszönöm, amit tettél. – A keze lehullott a férfi csuklójáról az ölébe, és Eli az út minden centijét lenyűgözve követte.

– Nem említetted a nevedet – mondta ahelyett, hogy *szívesen*. A nő az appon csak egy kezdőbetűt használt: *R*.

– Nem, nem említettem. – Nem fejtette ki, és az ellentmondást nem tűrő hangja már magában borzongató volt.

Rachel? Rose. Ruby megfordult, hogy a bejáratot figyelje, ahol a férfi továbbra is ott őgyelgett, megvető pillantásokat küldve feléjük. Amikor a nő torka megugrott, Eli lazán felajánlotta:

– Odamehetek és elijeszthetem. – A bunyózós napjainak leáldozott, már a gimnázium óta, amikor az élete hokiedzésekből, órák utáni büntetésekből és rengeteg dühből állt. De még mindig tudta, hogy bánjon a seggfejekkel.

– Semmi gond. – A nő megrázta a fejét.

– Vagy hívjuk a rendőrséget.

Újabb fejrázás. Aztán pillanatnyi vonakodás után hozzátette:

– De esetleg te...

– Maradok – mondta Eli, és a nő tartása ellágyult a megkönnyebbüléstől. Ahogy az a szarzsák viselkedett, Eli amúgy is azt tervezte, hogy szemmel tartja a nőt, ami valószínűleg a hátborzongató viselkedés egészen másik szintje, de ez van. Belekeveredik egy random nő ügyeibe, akinek még a nevét sem tudja. Nekidőlt a pultnak, a karjait összefonta a mellkasa előtt. Egy nagy csoport közeledett a bárpulthoz és leültek melléjük, így a nő kénytelen volt kicsit közelebb húzódnni hozzá.

R.

Rebecca.

Rowan.

– Tudom, hogy mi elvileg... – A nő halványan felfelé mutatott, és Eli agyába milliányi dolog villant be a mutatóujja rezdülésére.

A nő első üzenetének gyakorlatias hangneme: **Még Austin környékén vagy? Van kedved találkozni?**

A csak kötetlenül – se kapcsolatok, se újbóli találkozások a biójában.

A válaszai a *Kattanások?* kérdésre a kérdőíven.

A lista arról, hogy mit *nem* hajlandó megtenni. Hogy ő *micsoda*.

Ezen a ponton Eli kételkedett benne, hogy bármi is történni fog közöttük ezen az éjszakán, az utóbbin később akkor is agyalni fog. Sokat.

– Már nem akarom – folytatta a nő határozott hangon. Elinak tetszett, hogy nem azt mondta, hogy *nem tudja* megtenni, hanem, hogy *nem akarja*. Hogy a hangjában nem volt szabadkozás. A komoly, csendes arckifejezése.

– Úgy érted, nem akarsz felmenni dugni egy férfival, akit nem ismersz, percekkel azután, hogy egy férfi, akit viszont *ismersz*, zaklatott téged? – Megjátszott meglepettséggel nézett a nőre, aki erre elgondolkodva bólintott.

– Jól összefoglaltad. Lefogadom, hogy túl késő vissza kérni a hotelszoba árát, úgyhogy ha valaki mással terveznél valamit, csak nyugodtan.

Eli érezte, hogy a szája sarka felfelé húzódik.

– Túlélem – felelte szárazon.

– Ahogy jólesik – mondta erre a nő közönyösen. Nyilván fikarcnyit sem érdekelte volna, ha Eli előkapja a telefonját és a fél várost felhívja egy numeráért, vagy sírig tartó szerelmet esküszik neki, és a férfi ezért elfojtott egy mosolyt. A nő félrebillentette a fejét.

– Sokszor csinálsz ilyet? – kérdezte a nő.

– Micsodát? Dugok?

– Mentesz meg bajba jutott hölgyeket.

– Nem.

– Mert nem sokkal találkozol, vagy mert nem segítesz nekik a bajban? – A nő hangja lágy volt, és a szavak bárki

más szájából flörtölésnek hangzottak volna. De az övéből nem. – Bárhogy is van, hízelgő – tette hozzá.

– Tartsd is annak! – Eli a férfira pillantott, aki továbbra is odakint állt, és villámló tekintettel nézett rájuk. – Egyedül élsz?

A nő szemöldöke felszaladt, és Eli észrevette, hogy halvány sebhely szeli ketté a jobb oldalit. Ujjával koppantott egyet a pulton, nagyon szeretett volna végigsimítani rajta.

– Próbálsz rájönni, hogy szingli vagyok-e?

– Arra próbálok rájönni, mekkora az esélye, hogy az a szarzsák ott vár majd rád, ahol laksz, és ki segíthet, ha így lesz, vagy a háziállatod meg tud-e védeni.

– Á! – Úgy tűnt, a nő nem jött zavarba attól, hogy félreértette őt. Lenyűgöző. – Egyedül élek. És neki nem kellene tudnia, hol.

– Nem kellene?

– Nem tudom pontosan, hogyan követett idáig. Csak azt tudom elképzelni, hogy megtudta, hol lakom, a portás nem engedte be, aztán követte az Ubert, amikor felvett. – A nő egy perccel korábban még feldúlt volt, de most lefegyverzően gyakorlatiasnak hatott. *Pont, mint az üzeneteiben*, gondolta Eli. Az üzeneteiben nem küldött emojikat. Semmi LOL vagy LMAO. Jól elhelyezett írásjelek és megfelelő nagybetűhasználat. Eli úgy gondolta, ez valami helyi sajátosság lehet, de a viselkedése az írásmódja megtestesülésének tűnt.

Komoly. Kicsit megközelíthetetlen. Bonyolult.

És Eli sosem rajongott a könnyű dolgokért.

– Hogyan jutsz haza? – kérdezte.

– Uberrel. Vagy Lyfttel. Amelyik gyorsabb. – A nő megfogta a mobilját, de amikor megnyomta, nem villant fel. Elinak eszébe jutott a kiömlött víz. – Hát, ez egy új fejlemény. – A nő felsóhajtott. – Majd leintek egy taxit.

Az kurvára kizárt – mondta Eli majdnem, de félig nyitott szájjal elhallgatott. Ez a nő nem a barátja, a testvére, a kollégája. Olyasvalaki, akivel szexuális kapcsolatot tervezett, ami eltart az éjszaka egy részéig, és soha többé nem látja. Nincs joga megmondani neki, hogy mit csináljon.

Bár *megpróbálhatná* meggyőzni.

– A fickó még odakint van – mondta szenvtelenül, állával a férfi felé biccentve. A forgóajtó előtt járkált, a bőre csillogott az izzadságtól. – Arra vár, hogy kilépj a bárból.

– Igaz. – A nő megvakarta hosszú nyakát. Eli a kelleténél sokkal tovább bámulta őt. – Kikísérnél?

– Igen. De mi van, ha *tényleg* tudja, hol élsz, és ott vár rád? Mi van, ha követ? – Eli nézte, ahogy a nő eltöpreng a helyzeten. – Van egy szomszédod, akiben megbízol? Egy barát? Egy báty?

A nő felnevetett, halkán, olyan sóvárgóan, amit Eli nem értett.

– Nem igazán.

– Oké. – A férfi bólintott, és a bosszúság ellentétét érezte a gondolatra, hogy minek kell történnie. – Akkor hazaviszlek.

A nő hosszan, higgadtan nézte őt. Eli eltűnődött, hogy széles, tündöklő szeme miért olyan, mintha gyomorszájon vágnák.

– Azt javaslod, hogy szálljak be egy olyan férfi kocsijába, akit nem ismerek, hogy ne zaklathasson egy olyan férfi, akit igen?

Eli vállat vont.

– Nagyjából.

A nő az alsó ajkát harapdálta. Eli már nagyon-nagyon rég nem érezte ilyen erősen egy másik ember fizikai jelenlétét.

– Köszönöm, de passzolnom kell. Ebben a helyzetben még nekem is túl nagy az irónia esélye.

– Nem hiszem, hogy erre illik az ironikus szituáció.

– De igen, ha kiderül, hogy sorozatgyilkos vagy.

A mosolygással nem szerzett pontokat, de Eli nem tudta megállni.

– Úgy volt, hogy felmész egy hotelszobába, ami az én nevemre van foglalva és órákat töltesz velem kettesben.

– Órákat?

Ahogy Eli abban a pillanatban érezte magát, akár még tovább is.

– Órákat – ismételte. A nő végig a szemébe nézett, egyetlen betűről sem maradt le. – Későnek tűnik azon aggódni, hogy vajon meggyilkollak-e.

– Egy barátom tudja, hol vagyok, és hogyan nézzen utánam – ellenkezett a nő. – Egy második helyszín teljesen más veszélyeket rejt.

– Tényleg? – Elinak nem volt joga ilyen elégedettnek lenni a nő önvédelme miatt.

– Vincent egy pöcs. De amennyire ismerlek, az Unabomber* is lehetsz.

Vincent. A nő tudta a pöcsfej nevét, és Eli még mindig nem tudta *az övét.* Rohadt frusztráló.

– Unabomber halott.

– Unabomber ezt mondaná, hogy lerázzon – vágta rá a nő kifürkészhetetlenül. Eli nem tudta, hogy flörtöl vele, mulat rajta vagy halálosan komolyan gondolja.

Felpezdítő volt.

– Bombákat gyártott és matektételeket oldott meg. Nem rabolt el fiatal nőket.

– Sokat tudsz az Unabomberról olyasvalakihez képest, aki elvileg nem ő.

* Theodore Kaczynski (a Szerk.)

Eli felnézett a mennyezetre, hogy elrejtse a jókedvét, és lassan kifújta a levegőt. Aztán kiegyenesedett. Kivette a tárcáját a farmerje hátsó zsebéből, a tárcájából pedig a jogosítványát. Ledobta a pultra, közvetlenül a nő keze mellé.

– Ez micsoda?

A férfi válasz nélkül nekidőlt a pultnak, és a nő fürgén felkapta. A szeme úgy járt a férfi és a kártyán lévő kép között, mintha egy „Keresd a különbséget!”-rejtvényt oldana meg.

– Eli Killgore* – mondta a nő. – Ez nem egy megnyugtató név, Eli.

A férfi a homlokát ráncolta.

– Skót.

– Úgy hangzik, mint olyasvalaki neve, aki lányok fanszörét borotválja le, amit babákba varr. Fiatalabbnak tűnsz harmincnégynél. És tényleg *ennyire* magas vagy? – Eli nagyot sóhajtott, a nő pedig fapofával visszaadta a jogsiját. – Tehát megállapítottuk, hogy a vezetékneved szoros kapcsolatban áll a „vérontó” szóval. De azt még mindig nem tudom, hogy ez nem hamis személyi-e, amit azért csináltattál, hogy nőket csábíts a molyos barlangodba.

– Fogadok, hogy azt hiszed, nagyon vicces vagy.

– Ami azt illeti *tudom*, hogy nem vagyok az. Humorérzék nélkül születtem.

A férfi fújtatott jókedvében. A nő szórakozik vele, tuti így van. És úgy tűnt, Eli ezer örömmel hagyja, hogy folytassa, mert felé lökte az egész tárcát.

– Szolgálj ki magad! – Mohón nézte, ahogy a nő karcsú ujjai kinyitják, és azon tűnődött, miért tűnik úgy, mintha az elegáns mozdulatai a férfi agyának valamilyen régóta rejtett fétis zugát szabadítanak fel. Az orrához emelte, megszagol-

* ölni + alvadt vér (a Ford.)

ta a bőrt (furcsa, megmagyarázhatatlanul vonzó mozdulat), véletlenszerűen kivett egy hitelkártyát, aztán még egyet.

– Eli Tömeggyilkos – mondta.

– Nem így hívják.

– Van olvasójegyed. – A nő meglepettnek tűnt, és Eli csettintett a nyelvével.

– Próbállak kisegíteni téged egy nehéz helyzetben, és ezt úgy fizeted vissza, hogy meglepődsz, hogy tudok olvasni.

A nő elmosolyodott, halványan, titokzatosan, amitől nem kellett volna borzongásnak végigfutni Eli gerincén.

– Inkább Planet Fitness kártyatulajdonosnak gondoltalak.

– Cseppet sem lealacsonyító. – Eli próbált nem mosolyogni, de kudarcot vallott. De nem lett baj, mert a nő továbbra is módszeresen kutatta át az életét a tárcáján keresztül, megállt, hogy az érdekesebb darabokat gondosan átolvassa, egyszer hallhatóan hümmögött. Eli ezt fizikailag érezte, lüktetés volt a levegőben és a testében. Mintha a nő karcsú ujjai lehámoznák róla a rétegeket, lassan, kérlelhetetlenül.

– Hát, egészségbiztosításod van, ami remélhetőleg fedezi a szükséges mennyiségű gyilkosság-megelőző terápiát – mondta a nő szenvtelenül, miközben összehajtogatta a tárcát és komor biccentéssel visszaadta. Még egyszer utoljára az ajtóra pillantott, ahol Vincent idegesen szívott egy cigarettát. Továbbra is várakozott.

– Ez egy következetes tárca. Annak ellenére, hogy a neved szó szerint az, hogy Mészárláshozó.

– Nem szó szerint. Átvittén sem.

– Ettől függetlenül. – A nő ajka a mosoly árnyékára húzódott. Eli a velejében érezte, a golyóira fonódott.

– Mr. Killgore, hazavihet.